

вать усърдно посрѣдь които тя прилича на Діана въ лѣсовѣтъ. Царьтъ я гледа и не може да ѝ са нагледа, и забравя сичкытъ си минжлы бѣдствія. Самъ Телѣмахъ я гледа и са въсхитява отъ свѣнливостъта ѝ повече нежелел отъ срѣжностъта и другытъ ѝ прелести.

Пѣсоветъ гоняхъ единъ глиганъ много едъръ, и яростенъ като Калидонскыя (а); дългата му четина бѣ ъка и щржкнжла като копія; искрометнытъ му очи бѣхъ пълны отъ кръвь и огънь; квиченьето му са чуваше изъ далечъ, като остроото свиренъе на разбренитѣ въ трове, когато Еолъ гы призовава назадъ въ пещерата си като иска да укроти буритѣ; дългытъ му и кривы зжбы, като острийтъ сѣрпъ на жетвача, косяхъ молодытъ дървета. Сичкытъ кучета които го приближаха бывахъ раскжсаны. Найсмѣлытъ ловцы, като го преслѣдовахъ, бояхъ са да го приближжтъ.

Антиопа, лека въ препусканьето си като вѣтъра, не са побои да го нападне отъ близо; тя пуща на него една сѣрла която му пронизва плѣшката. Кръвьта на свирѣпото животно тече и го прави пояростно; то са обръща къмъ тѣзи която го рани. Тутакеси коньтъ на Антиопа, ако и бодъръ, оплаша са и са стаписва назадъ; чудовищныйтъ глиганъ са впуща връху него като тежка машина която поклаща стѣнытъ на найѣка крѣпость. Коньтъ са олюлява и пада, и Антиопа са намѣрва на земята безъ възможность да избѣгне смъртоносныя ударъ отъ зжбытъ на глиганя който я напада. Но Телѣмахъ внимателенъ на опасностьта на Антиопа, бѣ вече слѣзълъ отъ коня си. Побързъ отъ молніята, той са хвърля помежду паднжлыя конь и глиганя, който иска да отмѣсти кръвьта си; той държи въ ржка дълго копіе и го забива почти цѣло въ реброто на ужасныя звѣрь, който пада пѣленъ отъ ярость.

Тосъ часъ Телѣмахъ му отрѣзва главата, която ако и мъртва, но страшна на гледъ отъ близо, очудва сичкытъ ловцы, и я поднося на Антиопа. Тя са причервява, и иска съ очи мнѣнието на баща си, който слѣдъ смайваньето си облада са отъ радость като я видѣ отърва-

---

(а) Калидонъ градъ въ Етолія.